

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 532/2563

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 277, ป.อ. มาตรา 279, ป.อ. มาตรา 317, ป.อ. มาตรา 371, พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ. 2562 มาตรา 5

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยเรียกผู้เสียหายซึ่งเป็นเด็กอายุ 14 ปีเศษ ให้เข้าไปเอาขนมในบ้าน จึงเป็นการกระทำโดยใช้ขนมมาล่อผู้เสียหายให้เข้าไปในบ้าน ถือเป็นการลอบขโมยส่วนหนึ่งเพื่อให้ได้ตัวผู้เสียหายมากระทำชำเรา และเมื่อผู้เสียหายเข้าไปแล้วจำเลยก็ได้ปิดประตู จึงนับได้ว่าเป็นการพาไปโดยแยกอำนาจปกครองจากบิดามารดา และการที่จำเลยพาผู้เสียหายไปกระทำชำเราที่ป่าละเมาะข้างทุ่งนา และพาผู้เสียหายจากบริเวณแท้งก์น้ำเข้าไปกระทำอนาจารในซอกแท้งก์น้ำ ล้วนเป็นการพาผู้เสียหายจากที่เปิดเผยเข้าไปในจุดลับตาผู้คน จึงเป็นการล่วงละเมิดอำนาจปกครองของบิดามารดาทั้งสิ้น เป็นความผิดฐานพรากผู้เยาว์เพื่อการอนาจาร

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 277, 279, 317, 371 จำเลยให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณานาย ป. ผู้เสียหายที่ 1 ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าเสียหายต่อชื่อเสียงและค่าเสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงิน เป็นเงิน 100,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันกระทำความผิดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยให้การในส่วนแพ่งขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคหนึ่ง, 279 วรรคหนึ่ง (เดิม), 317 วรรคสาม (เดิม) การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี รวม 2 กระทง จำคุกกระทงละ 6 ปี รวมจำคุก 12 ปี ฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี จำคุก 1 ปี ฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีเพื่อการอนาจาร รวม 3 กระทง จำคุกกระทงละ 5 ปี รวมจำคุก 15 ปี รวมจำคุกทั้งสิ้น 28 ปี ข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้ยก ให้จำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทน 100,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2560 เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ร้อง ค่าฤชาธรรมเนียมในส่วนแพ่งให้เป็นพับ จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีกระทงเดียว จำคุก 6 ปี ยกฟ้องโจทก์ในความผิดฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีเพื่อการอนาจาร และความผิดฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี กับให้จำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทน 50,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2560 เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ร้อง ค่าฤชาธรรมเนียมส่วนแพ่งในชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ นอกจากที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์และจำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นฟังเป็นยุติว่า เด็กหญิง ว. ผู้เสียหายที่ 2 เป็นบุตรของนาย ป. ผู้ร้อง กับนาง ร. ขณะเกิดเหตุอายุ 14 ปีเศษ อยู่ในความปกครองของผู้เสียหายที่ 1 โดยพักอาศัยอยู่กับนาง ส. ผู้ที่ผู้เสียหายที่ 1 ฝากให้ดูแลแทน และเรียนหนังสืออยู่ที่โรงเรียน ว. ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 คดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า การกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานพรากผู้เยาว์ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือไม่

กรณีเหตุเกิดเมื่อต้นเดือนกุมภาพันธ์ 2560 ที่บ้านจำเลยนั้น แม้จะได้ความจากคำเบิกความของผู้เสียหายที่ 2 ว่า จำเลยกระทำเพียงเรียกผู้เสียหายที่ 2 เข้าไปในบ้าน แต่ก็เป็นกรเรียกให้เข้าไปเอาขนมในบ้าน จึงเป็นการกระทำโดยใช้ขนมมาล่อผู้เสียหายที่ 2 ซึ่งเป็นเด็กให้เข้าไปในบ้าน ถือเป็นกลอุบายส่วนหนึ่งเพื่อให้ได้ตัวผู้เสียหายที่ 2 มากระทำชำเรา และเมื่อผู้เสียหายที่ 2 เข้าไปแล้ว จำเลยก็ได้ปิดประตูบ้าน กรณีจึงนับได้ว่าเป็นการพาไปโดยแยกอำนาจปกครองจากผู้เสียหายที่ 1 แล้ว ส่วนกรณีเหตุเกิดเมื่อวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2560 ที่ทุ่งนา และเมื่อปลายเดือนกุมภาพันธ์ 2560 บริเวณแก่งก้นน้ำข้างศูนย์ตัดเย็บหม้อบ้านนั้น การที่จำเลยพาผู้เสียหายที่ 2 ไปกระทำชำเราที่ป่าละเมาะข้างทุ่งนาที่ดี และการที่จำเลยพาผู้เสียหายที่ 2 จากบริเวณแก่งก้นน้ำเข้าไปกระทำอนาจารในซอกแก่งก้นน้ำที่ดี ล้วนแต่เป็นการพาผู้เสียหายที่ 2 จากที่เปิดเผยเข้าไปในจุดลับตาผู้คน กรณีจึงเป็นการกระทำที่ล่วงละเมิดอำนาจปกครองของผู้เสียหายที่ 1 การกระทำของจำเลยทั้งสามเหตุการณ์ดังกล่าวจึงเป็นความผิดฐานพรากผู้เยาว์ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่าจำเลยกระทำความผิดฐานกระทำชำเรา กระทำอนาจารและพรากผู้เยาว์ทุกกระทงความผิดตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จึงเห็นสมควรกำหนดค่าเสียหายแก่ผู้เสียหายที่ 1 เป็นจำนวนเงินตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้นทุกข้อ ส่วนฎีกาจำเลยฟังไม่ขึ้น อนึ่งระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกามีพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ.2562 มาตรา 5 และมาตรา 9 ให้ยกเลิกความในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 และมาตรา 279 และให้ใช้ความใหม่แทน แต่กฎหมายที่แก้ไขใหม่ไม่เป็นคุณแก่จำเลย จึงใช้กฎหมายที่ใช้ขณะกระทำความผิดบังคับแก่จำเลย พิพากษาแก้เป็นว่า ให้บังคับคดีตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นทุกกระทงความผิด กับให้จำเลยใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ร้องพร้อมดอกเบี้ยตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นด้วย ค่าฤชาธรรมเนียมส่วนแบ่งในชั้นฎีกาให้เป็นพับ ดูฉบับย่อฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 532/2563 พนักงานอัยการจังหวัดบึงใหญ่โจทก์ นาย ป.ผู้ร้อง นาย ส.จำเลย ป.อ. ม. 317 วรรคสาม, ม. 318, ม. 319 จำเลยเรียกผู้เสียหายซึ่งเป็นเด็กอายุ 14 ปีเศษ ให้เข้าไปเอาขนมในบ้าน จึงเป็นการกระทำโดยใช้ขนมมาล่อผู้เสียหายให้เข้าไปในบ้าน ถือเป็นกลอุบายส่วนหนึ่งเพื่อให้ได้ตัวผู้เสียหายมากระทำชำเรา และเมื่อผู้เสียหายเข้าไปแล้ว จำเลยก็ได้ปิดประตู จึงนับได้ว่าเป็นการพาไปโดยแยกอำนาจปกครองจากบิดามารดา และการที่จำเลยพาผู้เสียหายไปกระทำชำเราที่ป่าละเมาะข้างทุ่งนา และพาผู้เสียหายจากบริเวณแก่งก้นน้ำเข้าไปกระทำอนาจารในซอกแก่งก้นน้ำ ล้วนเป็นการพาผู้เสียหายจากที่เปิดเผยเข้าไปในจุดลับตาผู้คน จึงเป็นการล่วงละเมิดอำนาจปกครองของบิดามารดาทั้งสิ้น เป็นความผิดฐานพรากผู้เยาว์เพื่อการอนาจารโจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 277, 279, 317, 371 จำเลยให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณานาย ป. ผู้เสียหายที่ 1 ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าเสียหายต่อชื่อเสียงและค่าเสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงิน เป็นเงิน 100,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันกระทำความผิดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยให้การในส่วนแบ่งขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคหนึ่ง, 279 วรรคหนึ่ง (เดิม), 317 วรรคสาม (เดิม) การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี รวม 2 กระทง จำคุกกระทงละ 6 ปี รวมจำคุก 12 ปี ฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี จำคุก 1 ปี ฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร รวม 3 กระทง จำคุกกระทงละ 5 ปี

รวมจำคุก 15 ปี รวมจำคุกทั้งสิ้น 28 ปี ข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้ยก ให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทน 100,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2560 เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ร้อง ค่าฤชาธรรมเนียมในส่วนแบ่งให้เป็นพับ จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ ภาค 3 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีกระหนเดียว จำคุก 6 ปี ยกฟ้องโจทก์ในความผิดฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร และความผิดฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี กับให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทน 50,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2560 เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ร้อง ค่าฤชาธรรมเนียมส่วนแบ่งในชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ นอกจากนี้ที่แก้ไข เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์และจำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นฟัง เป็นยุติว่า เด็กหญิง ว. ผู้เสียหายที่ 2 เป็นบุตรของนาย ป. ผู้ร้อง กับนาง ร. ขณะเกิดเหตุอายุ 14 ปีเศษ อยู่ในความปกครองของผู้เสียหายที่ 1 โดยพักอาศัยอยู่กับนาง ส. ผู้ที่ผู้เสียหายที่ 1 ผากให้ ดูแลแทน และเรียนหนังสืออยู่ที่โรงเรียน ว. ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 คดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยตามฎีกา ของโจทก์ว่า การกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานพรากผู้เยาว์ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือไม่ กรณีเหตุเกิดเมื่อต้นเดือนกุมภาพันธ์ 2560 ที่บ้านจำเลยนั้น แม้จะได้ความจากคำเบิกความของ ผู้เสียหายที่ 2 ว่า จำเลยกระทำเพียงเรียกผู้เสียหายที่ 2 เข้าไปในบ้าน แต่ก็เป็นกรเรียกให้เข้าไป เอาขนมในบ้าน จึงเป็นการกระทำโดยใช้ขนมมาล่อผู้เสียหายที่ 2 ซึ่งเป็นเด็กให้เข้าไปในบ้าน ถือเป็นการลอบล่อส่วนหนึ่งเพื่อให้ได้ตัวผู้เสียหายที่ 2 มากระทำชำเรา และเมื่อผู้เสียหายที่ 2 เข้าไปแล้ว จำเลยก็ได้ปิดประตูป้าน กรณีจึงนับได้ว่าเป็นการพาไปโดยแยกอำนาจปกครองจาก ผู้เสียหายที่ 1 แล้ว ส่วนกรณีเหตุเกิดเมื่อวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2560 ที่ทุ่งนา และเมื่อปลายเดือน กุมภาพันธ์ 2560 บริเวณแท้งก์น้ำข้างศูนย์ตัดเย็บหมอบ้านนั้น การที่จำเลยพาผู้เสียหายที่ 2 ไป กระทำชำเราที่ป่าละเมาะข้างทุ่งนาก็ดี และการที่จำเลยพาผู้เสียหายที่ 2 จากบริเวณแท้งก์น้ำ เข้าไปกระทำอนาจารในซอกแท้งก์น้ำก็ดี ล้วนแต่เป็นการพาผู้เสียหายที่ 2 จากที่เปิดเผยเข้าไปใน จุดลับตาผู้คน กรณีจึงเป็นการกระทำที่ล่วงละเมิดอำนาจปกครองของผู้เสียหายที่ 1 การกระทำ ของจำเลยทั้งสามเหตุการณ์ดังกล่าวจึงเป็นความผิดฐานพรากผู้เยาว์ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่าจำเลยกระทำความผิดฐานกระทำชำเรา กระทำอนาจารและพรากผู้เยาว์ทุก กระทั่งความผิดตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จึงเห็นสมควรกำหนดค่าเสียหายแก่ผู้เสียหายที่ 1 เป็น จำนวนเงินตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้นทุกข้อ ส่วนฎีกาจำเลยฟังไม่ขึ้น อนึ่ง ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกามีพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ.2562 มาตรา 5 และมาตรา 9 ให้ยกเลิกความในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 และมาตรา 279 และให้ใช้ความใหม่แทน แต่กฎหมายที่แก้ไขใหม่ไม่เป็นคุณแก่จำเลย จึงใช้ กฎหมายที่ใช้ขณะกระทำความผิดบังคับแก่จำเลย พิพากษาแก้เป็นว่า ให้บังคับคดีตามคำพิพากษา ของศาลชั้นต้นทุกกระทงความผิด กับให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ร้องพร้อมดอกเบี้ยตาม คำพิพากษาศาลชั้นต้นด้วย ค่าฤชาธรรมเนียมส่วนแบ่งในชั้นฎีกาให้เป็นพับ(สันติ วงศ์รัตนานนท์- นิรัตน์ จันทพัฒน์-สมเกียรติ ตั้งสกุล)ศาลจังหวัดบัวใหญ่ - นายอรรคพล เปรมวิไลศักดิ์ศาลอุทธรณ์ ภาค 3 - นายอายุวัชญ์ วิฑูรย์วันราเวอร์นแหล่งที่มาของผู้ช่วยผู้พิพากษาศาลฎีกาแผนกหมายเลข คดีดำศาลฎีกาอ.991/2562หมายเลขคดีดำศาลชั้นต้นอ948/2560หมายเลขคดีแดงศาลชั้นต้น อ1604/2560หมายเหตุคำพิพากษา: โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 277, 279, 317, 371 จำเลยให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณานาย ป. ผู้เสียหายที่ 1

ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าเสียหายต่อชื่อเสียงและค่าเสียหาย
อย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงิน เป็นเงิน 100,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วัน
กระทำความผิดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยให้การในส่วนแพ่งขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้น
พิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคหนึ่ง, 279 วรรคหนึ่ง
(เดิม), 317 วรรคสาม (เดิม) การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุก
กรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานกระทำชำเราเด็กอายุยัง
ไม่เก็นสิบห้าปี รวม 2 กระทง จำคุกกระทงละ 6 ปี รวมจำคุก 12 ปี ฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุ
ยังไม่เก็นสิบห้าปี จำคุก 1 ปี ฐานพรากเด็กอายุยังไม่เก็นสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร รวม 3 กระทง
จำคุกกระทงละ 5 ปี รวมจำคุก 15 ปี รวมจำคุกทั้งสิ้น 28 ปี ข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้ยก ให้จำเลย
ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน 100,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 17
กุมภาพันธ์ 2560 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ร้อง ค่าฤชาธรรมเนียมในส่วนแพ่งให้เป็นพับ
จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดฐานกระทำชำเราเด็กอายุ
ยังไม่เก็นสิบห้าปีกระทงเดียว จำคุก 6 ปี ยกฟ้องโจทก์ในความผิดฐานพรากเด็กอายุยังไม่เก็นสิบห้า
ปีไปเพื่อการอนาจาร และความผิดฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เก็นสิบห้าปี กับให้จำเลย
ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน 50,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 17
กุมภาพันธ์ 2560 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ร้อง ค่าฤชาธรรมเนียมส่วนแพ่งในชั้นอุทธรณ์
ให้เป็นพับ นอกจากนี้แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์และจำเลยฎีกา ศาลฎีกา
วินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นฟังเป็นยุติว่า เด็กหญิง ว. ผู้เสียหายที่ 2 เป็นบุตรของนาย ป. ผู้ร้อง
กับนาง ร. ขณะเกิดเหตุอายุ 14 ปีเศษ อยู่ในความปกครองของผู้เสียหายที่ 1 โดยพักอาศัยอยู่กับ
นาง ส. ผู้ที่ผู้เสียหายที่ 1 ฝากให้ดูแลแทน และเรียนหนังสืออยู่ที่โรงเรียน ว. ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
คดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า การกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานพรากผู้เยาว์
ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือไม่ กรณีเหตุเกิดเมื่อต้นเดือนกุมภาพันธ์ 2560 ที่บ้านจำเลยนั้น แม้
จะได้ความจากคำเบิกความของผู้เสียหายที่ 2 ว่า จำเลยกระทำเพียงเรียกผู้เสียหายที่ 2 เข้าไปใน
บ้าน แต่ก็เป็นกรเรียกให้เข้าไปหาขนมในบ้าน จึงเป็นการกระทำโดยใช้ขนมล่อผู้เสียหายที่ 2
ซึ่งเป็นเด็กให้เข้าไปในบ้าน ถือเป็นกลอุบายส่วนหนึ่งเพื่อให้ได้ตัวผู้เสียหายที่ 2 มากระทำชำเรา
และเมื่อผู้เสียหายที่ 2 เข้าไปแล้ว จำเลยก็ได้ปิดประตูบ้าน กรณีจึงนับได้ว่าเป็นการพาไปโดยแยก
อำนาจปกครองจากผู้เสียหายที่ 1 แล้ว ส่วนกรณีเหตุเกิดเมื่อวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2560 ที่ทุ่งนา
และเมื่อปลายเดือนกุมภาพันธ์ 2560 บริเวณแท้งก์น้ำข้างศูนย์ตัดเย็บหมูบ้านนั้น การที่จำเลยพา
ผู้เสียหายที่ 2 ไปกระทำชำเราที่ป่าละเมาะข้างทุ่งนาก็ดี และการที่จำเลยพาผู้เสียหายที่ 2 จาก
บริเวณแท้งก์น้ำเข้าไปกระทำอนาจารในชอกแท้งก์น้ำก็ดี ล้วนแต่เป็นการพาผู้เสียหายที่ 2 จากที่
เปิดเผยเข้าไปในจุดลับตาผู้คน กรณีจึงเป็นการกระทำที่ล่วงละเมิดอำนาจปกครองของผู้เสียหายที่
1 การกระทำของจำเลยทั้งสามเหตุการณ์ดังกล่าวจึงเป็นความผิดฐานพรากผู้เยาว์ตามคำพิพากษา
ศาลชั้นต้น เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่าจำเลยกระทำความผิดฐานกระทำชำเรา กระทำอนาจารและ
พรากผู้เยาว์ทุกกระทงความผิดตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จึงเห็นสมควรกำหนดค่าเสียหายแก่
ผู้เสียหายที่ 1 เป็นจำนวนเงินตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้นทุกข้อ ส่วนฎีกา
จำเลยฟังไม่ขึ้น อนึ่ง ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกามีพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม
ประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ.2562 มาตรา 5 และมาตรา 9 ให้ยกเลิกความใน
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 และมาตรา 279 และให้ใช้ความใหม่แทน แต่กฎหมายที่แก้ไข

ใหม่ไม่เป็นคุณแก่จำเลย จึงใช้กฎหมายที่ใช้ขณะกระทำความผิดบังคับแก่จำเลย พิพากษาแก้เป็น
ว่า ให้บังคับคดีตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้นทุกกระทงความผิด กับให้จำเลยใช้
ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ร้องพร้อมดอกเบี้ยตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นด้วย ค่าฤชาธรรมเนียมส่วน
แบ่งในชั้นฎีกาให้เป็นพับ ดูฉบับย่อฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่
532/2563 พนักงานอัยการจังหวัดบึงใหญ่โจทก์นาย ป.ผู้ร้องนาย ส.จำเลย ป.อ. ม. 317 วรรคสาม,
ม. 318, ม. 319 จำเลยเรียกผู้เสียหายซึ่งเป็นเด็กอายุ 14 ปีเศษ ให้เข้าไปเอาขนมในบ้าน จึงเป็น
การกระทำโดยใช้ขนมมาล่อผู้เสียหายให้เข้าไปในบ้าน ถือเป็นการลอบขโมยส่วนหนึ่งเพื่อให้ได้ตัว
ผู้เสียหายมากระทำชำเรา และเมื่อผู้เสียหายเข้าไปแล้วจำเลยก็ได้ปิดประตู จึงนับได้ว่าเป็นการพา
ไปโดยแยกอำนาจปกครองจากบิดามารดา และการที่จำเลยพาผู้เสียหายไปกระทำชำเราที่
ป่าละเมาะข้างทุ่งนา และพาผู้เสียหายจากบริเวณแท้งก์น้ำเข้าไปกระทำอนาจารในชอกแท้งก์น้ำ
ล้วนเป็นการพาผู้เสียหายจากที่เปิดเผยเข้าไปในจุดลับตาผู้คน จึงเป็นการล่วงละเมิดอำนาจ
ปกครองของบิดามารดาทั้งสิ้น เป็นความผิดฐานพรากผู้เยาว์เพื่อการอนาจารโจทก์ฟ้องขอให้
ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 277, 279, 317, 371 จำเลยให้การปฏิเสธ
ระหว่างพิจารณานาย ป. ผู้เสียหายที่ 1 ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็น
ค่าเสียหายต่อชื่อเสียงและค่าเสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงิน เป็นเงิน 100,000 บาท พร้อมดอกเบี้ย
อัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันกระทำความผิดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยให้การใน
ส่วนแบ่งขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา 277 วรรคหนึ่ง, 279 วรรคหนึ่ง (เดิม), 317 วรรคสาม (เดิม) การกระทำของจำเลยเป็น
ความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา 91 ฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี รวม 2 กระทง จำคุกกระทงละ 6 ปี
รวมจำคุก 12 ปี ฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี จำคุก 1 ปี ฐานพรากเด็กอายุยัง
ไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร รวม 3 กระทง จำคุกกระทงละ 5 ปี รวมจำคุก 15 ปี รวมจำคุก
ทั้งสิ้น 28 ปี ข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้ยก ให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทน 100,000 บาท พร้อม
ดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2560 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่
ผู้ร้อง ค่าฤชาธรรมเนียมในส่วนแบ่งให้เป็นพับ จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษาแก้เป็น
ว่า จำเลยมีความผิดฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีกระทงเดียว จำคุก 6 ปี ยกฟ้อง
โจทก์ในความผิดฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร และความผิดฐานกระทำ
อนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี กับให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทน 50,000 บาท พร้อม
ดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2560 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่
ผู้ร้อง ค่าฤชาธรรมเนียมส่วนแบ่งในชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษา
ศาลชั้นต้น โจทก์และจำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นฟังเป็นยุติว่า เด็กหญิง ว.
ผู้เสียหายที่ 2 เป็นบุตรของนาย ป. ผู้ร้อง กับนาง ร. ขณะเกิดเหตุอายุ 14 ปีเศษ อยู่ใน
ความปกครองของผู้เสียหายที่ 1 โดยพักอาศัยอยู่กับนาง ส. ผู้ที่ผู้เสียหายที่ 1 ผูกให้ดูแลแทน และ
เรียนหนังสืออยู่ที่โรงเรียน ว. ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 คดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า
การกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานพรากผู้เยาว์ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือไม่ กรณีเหตุ
เกิดเมื่อต้นเดือนกุมภาพันธ์ 2560 ที่บ้านจำเลยนั้น แม้จะได้ความจากคำเบิกความของผู้เสียหายที่
2 ว่า จำเลยกระทำเพียงเรียกผู้เสียหายที่ 2 เข้าไปในบ้าน แต่ก็เป็นกรเรียกรให้เข้าไปเอาขนมใน
บ้าน จึงเป็นการกระทำโดยใช้ขนมมาล่อผู้เสียหายที่ 2 ซึ่งเป็นเด็กให้เข้าไปในบ้าน ถือเป็นการลอบขโมย

ส่วนหนึ่งเพื่อให้ได้ตัวผู้เสียหายที่ 2 มากระทำชำเรา และเมื่อผู้เสียหายที่ 2 เข้าไปแล้ว จำเลยก็ได้ปิดประตูบ้าน กรณีจึงนับได้ว่าเป็นการพาไปโดยแยกอำนาจปกครองจากผู้เสียหายที่ 1 แล้ว ส่วนกรณีเหตุเกิดเมื่อวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2560 ที่ทุ่งนา และเมื่อปลายเดือนกุมภาพันธ์ 2560 บริเวณแท้งก์น้ำข้างศูนย์ตัดเย็บหมูบ้านนั้น การที่จำเลยพาผู้เสียหายที่ 2 ไปกระทำชำเราที่ป่าละเมาะข้างทุ่งนาที่ดี และการที่จำเลยพาผู้เสียหายที่ 2 จากบริเวณแท้งก์น้ำเข้าไปกระทำอนาจารในซอกแท้งก์น้ำที่ดี ล้วนแต่เป็นการพาผู้เสียหายที่ 2 จากที่เปิดเผยเข้าไปในจุดลับตาผู้คน กรณีจึงเป็นการกระทำที่ล่อลวงเมิดอำนาจปกครองของผู้เสียหายที่ 1 การกระทำของจำเลยทั้งสามเหตุการณ์ดังกล่าวจึงเป็นความผิดฐานพรากผู้เยาว์ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่าจำเลยกระทำความผิดฐานกระทำชำเรา กระทำอนาจารและพรากผู้เยาว์ทุกกระทงความผิดตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จึงเห็นสมควรกำหนดค่าเสียหายแก่ผู้เสียหายที่ 1 เป็นจำนวนเงินตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้นทุกข้อ ส่วนฎีกาจำเลยฟังไม่ขึ้น อนึ่ง ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกามีพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ.2562 มาตรา 5 และมาตรา 9 ให้ยกเลิกความในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 และมาตรา 279 และให้ใช้ความใหม่แทน แต่กฎหมายที่แก้ไขใหม่ไม่เป็นคุณแก่จำเลย จึงใช้กฎหมายที่ใช้ขณะกระทำความผิดบังคับแก่จำเลย พิพากษาแก้เป็นว่า ให้บังคับคดีตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้นทุกกระทงความผิด กับให้จำเลยใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ร้องพร้อมดอกเบี้ยตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นด้วย ค่าฤชาธรรมเนียมส่วนแบ่งในชั้นฎีกาให้เป็นพับ(สันติ วงศ์รัตนานนท์-นิรัตน์ จันทพัฒน์-สมเกียรติ ตั้งสกุล)ศาลจังหวัดบัวใหญ่ - นายอรรคพล เปรมวิไลศักดิ์ศาลอุทธรณ์ภาค 3 - นายอายุวัชญ์ วิฑูรวันราเวธน์แหล่งที่มาของข้อมูลผู้พิพากษาศาลฎีกาแผนกหมายเลขคดีดำศาลฎีกาอ.991/2562หมายเลขคดีดำศาลชั้นต้นอ948/2560หมายเลขคดีแดงศาลชั้นต้นอ1604/2560หมายเหตุหมายเหตุ: 2473. คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 532/2563 พิมพ์คำพิพากษาโจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 277, 279, 317, 371 จำเลยให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณานาย ป. ผู้เสียหายที่ 1 ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าเสียหายต่อชื่อเสียงและค่าเสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงิน เป็นเงิน 100,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันกระทำความผิดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยให้การในส่วนแบ่งขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคหนึ่ง, 279 วรรคหนึ่ง (เดิม), 317 วรรคสาม (เดิม) การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี รวม 2 กระทง จำคุกกระทงละ 6 ปี รวมจำคุก 12 ปี ฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี จำคุก 1 ปี ฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร รวม 3 กระทง จำคุกกระทงละ 5 ปี รวมจำคุก 15 ปี รวมจำคุกทั้งสิ้น 28 ปี ข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้ยก ให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทน 100,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2560 เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ร้อง ค่าฤชาธรรมเนียมในส่วนแบ่งให้เป็นพับ จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีกระทงเดียว จำคุก 6 ปี ยกฟ้องโจทก์ในความผิดฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร และความผิดฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี กับให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทน 50,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2560 เป็นต้นไป

จนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ร้อง ค่าฤชาธรรมเนียมส่วนแบ่งในชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์และจำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นฟังเป็นยุติว่า เด็กหญิง ว. ผู้เสียหายที่ 2 เป็นบุตรของนาย ป. ผู้ร้อง กับนาง ร. ขณะเกิดเหตุอายุ 14 ปีเศษ อยู่ในความปกครองของผู้เสียหายที่ 1 โดยพักอาศัยอยู่กับนาง ส. ผู้ที่ผู้เสียหายที่ 1 ฝากให้ดูแลแทน และเรียนหนังสืออยู่ที่โรงเรียน ว. ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 คดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า การกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานพรากผู้เยาว์ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือไม่ กรณีเหตุเกิดเมื่อต้นเดือนกุมภาพันธ์ 2560 ที่บ้านจำเลยนั้น แม้จะได้ความจากคำเบิกความของผู้เสียหายที่ 2 ว่า จำเลยกระทำเพียงเรียกผู้เสียหายที่ 2 เข้าไปในบ้าน แต่ก็เป็นกรเรียกรให้เข้าไปหาขนมในบ้าน จึงเป็นการกระทำโดยใช้ขนมมาล่อผู้เสียหายที่ 2 ซึ่งเป็นเด็กให้เข้าไปในบ้าน ถือเป็นการล่อลวงส่วนหนึ่งเพื่อให้ได้ตัวผู้เสียหายที่ 2 มากระทำชำเรา และเมื่อผู้เสียหายที่ 2 เข้าไปแล้ว จำเลยก็ได้ปิดประตูบ้าน กรณีจึงนับได้ว่าเป็นการพาไปโดยแยกอำนาจปกครองจากผู้เสียหายที่ 1 แล้ว ส่วนกรณีเหตุเกิดเมื่อวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2560 ที่ทุ่งนา และเมื่อปลายเดือนกุมภาพันธ์ 2560 บริเวณแก่งก้นน้ำข้างศูนย์ตัดเย็บหมูบ้านนั้น การที่จำเลยพาผู้เสียหายที่ 2 ไปกระทำชำเราที่ป่าละเมาะข้างทุ่งนาก็ดี และการที่จำเลยพาผู้เสียหายที่ 2 จากบริเวณแก่งก้นน้ำเข้าไปกระทำอนาจารในซอกแก่งก้นน้ำก็ดี ล้วนแต่เป็นการพาผู้เสียหายที่ 2 จากที่เปิดเผยเข้าไปในจุดลับตาผู้คน กรณีจึงเป็นการกระทำที่ล่วงละเมิดอำนาจปกครองของผู้เสียหายที่ 1 การกระทำของจำเลยทั้งสามเหตุการณ์ดังกล่าวจึงเป็นความผิดฐานพรากผู้เยาว์ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่าจำเลยกระทำความผิดฐานกระทำชำเรา กระทำอนาจารและพรากผู้เยาว์ทุกกระทงความผิดตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จึงเห็นสมควรกำหนดค่าเสียหายแก่ผู้เสียหายที่ 1 เป็นจำนวนเงินตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้นทุกข้อ ส่วนฎีกาจำเลยฟังไม่ขึ้น อนึ่ง ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกามีพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ.2562 มาตรา 5 และมาตรา 9 ให้ยกเลิกความในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 และมาตรา 279 และให้ใช้ความใหม่แทน แต่กฎหมายที่แก้ไขใหม่ไม่เป็นคุณแก่จำเลย จึงใช้กฎหมายที่ใช้ขณะกระทำความผิดบังคับแก่จำเลย พิพากษาแก้เป็นว่า ให้บังคับคดีตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นทุกกระทงความผิด กับให้จำเลยใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ร้องพร้อมดอกเบี้ยตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นด้วย ค่าฤชาธรรมเนียมส่วนแบ่งในชั้นฎีกาให้เป็นพับ ดูฉบับย่อฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 532/2563 พนักงานอัยการจังหวัดบัวใหญ่โจทก์ นาย ป.ผู้ร้องนาย ส.จำเลย ป.อ. ม. 277 วรรคหนึ่ง, ม. 279 วรรคหนึ่ง (เดิม), ม. 317 วรรคสาม (เดิม) โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 277, 279, 317, 371 จำเลยให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณานาย ป. ผู้เสียหายที่ 1 ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าเสียหายต่อชื่อเสียงและค่าเสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงิน เป็นเงิน 100,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันกระทำความผิดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยให้การในส่วนแบ่งขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคหนึ่ง, 279 วรรคหนึ่ง (เดิม), 317 วรรคสาม (เดิม) การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี รวม 2 กระทง จำคุกกระทงละ 6 ปี รวมจำคุก 12 ปี ฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี จำคุก 1 ปี ฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร รวม 3 กระทง จำคุกกระทงละ 5 ปี

รวมจำคุก 15 ปี รวมจำคุกทั้งสิ้น 28 ปี ข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้ยก ให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทน 100,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2560 เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ร้อง ค่าฤชาธรรมเนียมในส่วนแบ่งให้เป็นพับ จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ ภาค 3 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีกระหนเดียว จำคุก 6 ปี ยกฟ้องโจทก์ในความผิดฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร และความผิดฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี กับให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทน 50,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2560 เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ร้อง ค่าฤชาธรรมเนียมส่วนแบ่งในชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์และจำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นฟังเป็นยุติว่า เด็กหญิง ว. ผู้เสียหายที่ 2 เป็นบุตรของนาย ป. ผู้ร้อง กับนาง ร. ขณะเกิดเหตุอายุ 14 ปีเศษ อยู่ในความปกครองของผู้เสียหายที่ 1 โดยพักอาศัยอยู่กับนาง ส. ผู้ที่ผู้เสียหายที่ 1 ผากให้ดูแลแทน และเรียนหนังสืออยู่ที่โรงเรียน ว. ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 คดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า การกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานพรากผู้เยาว์ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือไม่ กรณีเหตุเกิดเมื่อต้นเดือนกุมภาพันธ์ 2560 ที่บ้านจำเลยนั้น แม้จะได้ความจากคำเบิกความของผู้เสียหายที่ 2 ว่า จำเลยกระทำเพียงเรียกผู้เสียหายที่ 2 เข้าไปในบ้าน แต่ก็เป็นกรเรียกให้เข้าไปหาขนมในบ้าน จึงเป็นการกระทำโดยใช้ขนมมาล่อผู้เสียหายที่ 2 ซึ่งเป็นเด็กให้เข้าไปในบ้าน ถือเป็นการลอบล่อส่วนหนึ่งเพื่อให้ได้ตัวผู้เสียหายที่ 2 มากระทำชำเรา และเมื่อผู้เสียหายที่ 2 เข้าไปแล้ว จำเลยก็ได้ปิดประตูป้าน กรณีจึงนับได้ว่าเป็นการพาไปโดยแยกอำนาจปกครองจากผู้เสียหายที่ 1 แล้ว ส่วนกรณีเหตุเกิดเมื่อวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2560 ที่ทุ่งนา และเมื่อปลายเดือนกุมภาพันธ์ 2560 บริเวณแก่งก้นน้ำข้างศูนย์ตัดเย็บหมอบ้านนั้น การที่จำเลยพาผู้เสียหายที่ 2 ไปกระทำชำเราที่ป่าละเมาะข้างทุ่งนาก็ดี และการที่จำเลยพาผู้เสียหายที่ 2 จากบริเวณแก่งก้นน้ำเข้าไปกระทำอนาจารในซอกแก่งก้นน้ำก็ดี ล้วนแต่เป็นการพาผู้เสียหายที่ 2 จากที่เปิดเผยเข้าไปในจุดลับตาผู้คน กรณีจึงเป็นการกระทำที่ล่วงละเมิดอำนาจปกครองของผู้เสียหายที่ 1 การกระทำของจำเลยทั้งสามเหตุการณ์ดังกล่าวจึงเป็นความผิดฐานพรากผู้เยาว์ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่าจำเลยกระทำความผิดฐานกระทำชำเรา กระทำอนาจารและพรากผู้เยาว์ทุกกระทงความผิดตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จึงเห็นสมควรกำหนดค่าเสียหายแก่ผู้เสียหายที่ 1 เป็นจำนวนเงินตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้นทุกข้อ ส่วนฎีกาจำเลยฟังไม่ขึ้น อนึ่ง ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกามีพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ.2562 มาตรา 5 และมาตรา 9 ให้ยกเลิกความในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 และมาตรา 279 และให้ใช้ความใหม่แทน แต่กฎหมายที่แก้ไขใหม่ไม่เป็นคุณแก่จำเลย จึงใช้กฎหมายที่ใช้ขณะกระทำความผิดบังคับแก่จำเลย พิพากษาแก้เป็นว่า ให้บังคับคดีตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้นทุกกระทงความผิด กับให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ร้องพร้อมดอกเบี้ยตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นด้วย ค่าฤชาธรรมเนียมส่วนแบ่งในชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

สันติ วงศ์รัตนานนท์ · นิรัตน์ จันทพัฒน์ · สมเกียรติ ตั้งสกุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/532/2563>